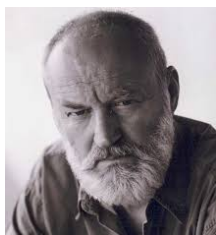

POETRY*

Boris Hristov
a contemporary
Bulgarian poet

ВЕЧЕРЕН ТРОМПЕТ

Върти ни живота под жаркото слънце
и трием нозе от горещия камък...
Но щом вечерта от небето се спусне,
ще взема тропмета и ще седна на прага.

Стига край тия стени съм се лутал
като звън на пробита камбана.
Трябва да свиря, трябва да срутя
тишината - само викът да остане.

Искам да гръмне горещия вятър
и докрай да отвори вратите.
Искам да тръгне отново земята
след кръстоносния марш на шурците.

Искам бодливата тел пред дома ви
с моята песен да скъсам.
Искам съседа, който се прави
на глух, да възвърне слуха си.

Искам да върже своите пръсти
крадецът, сърце да си купи пазача.
Искам да капна от моите сълзи
в окото, което ръждазва.

Искам отново при нас да се върне
панаирът - прахта да издуха.
Искам от смях да умре и от гъдел
този, който умира от скука.

Искам над мъртвите като на стража
до сутринта да стоиме.
Искам на всички заспали да кажа,
че има време да се насниме...

Трябва да свиря в глухата вечер,
докато не дочуя към мене да иде
гласът на хиляда тропмета далечни.
Или на някой архангел невидим.

EVENING TRUMPET

Under flaming sun life fiddles with us
we rub out our feet from the hot stone...
But when evening descends from the heavens,
I'll take my trumpet and sit on the threshold.

Enough have I wandered around those walls
like the chime of a bell that was broken.
I have to play it, I have to tear down
the silence - and let but the cry to persist.

I want the wind torrid to howl and
to blast wide open the doors.
I want the earth to start marching anon
after the crusade of the crickets.

I want the barbed wire round your home
with my song to sever.
I want the neighbour that pretends
to be deaf to recover his hearing.

I want the thief his fingers to tie,
the warden a heart to buy for himself.
I want some of my tears to shed
into the eye that is rusting.

I want the fair to us to return
again - to sweep off the dust.
I want him to die of laughter and tickle
who is dying of boredom.

I want us over the dead
to keep sentry till morning.
I want to all sleepers to say:
there is time enough to be sleeping...

I have to play in the numb night
until I hear coming to me
The voice of a thousand trumpets of distant.
Or of an archangel invisible.

Translated by *Stefan D. Stefanov*

*The poems were read by A. Antonov at the official dinner on Wednesday, 29th of June 2016.